

Gabriels sista resa

Akt 3 – Codexa

Thor-Björn Bergman

SOLIND MEDIA

ISBN 978-91-519-6267-2
© Thor-Björn Bergman 2026
Manus utvecklat 2024–2026
Omslag: Thor-Björn Bergman
Omslagsfoto: Thor-Björn Bergman
Tryckt hos ScandinavianBook, 2026
Utgiven av Solind Media – solind.se

Detta är ett utdrag ur *Codexa*, den tredje delen i romanserien *Gabriels sista resa*. För att undvika spoilers har vi valt ut ett kapitel mitt i boken som representerar berättarrösten, stämningen och tempot i den fortsatta historien.

Kapitel 3

Utanför köksfönstret försökte den vinterdunkla gryningen förgäves forcera den grådisiga luften. Natten hade varit orolig, på gränsen till outhärdlig – sömnavbrotten avlöste varandra. Till slut kunde Ulf Axmyr knappt skilja mellan dröm och verklighet; medvetandet blev till en enda ångestfylld röra av känsloladdade fantasier. Han hade vaknat flera gånger och rusat in i pojkarnas sovrum för att se om de levde. Men det var hjärnan som envisades med att sätta honom på prov. Efter sista kontrollen hade Ulf gått ner i köket och försökt tänka ut en logisk förklaring till händelserna kvällen innan. Men allt slutade i kaos.

Förmiddagen kröp fram. Hjärnan väntade på ett genombrott, men mystiken bara tätade. Vem hade skrivit brevet och lagt det på nattygsbordet? Vem tog vapenväskan ur bordslådan och placerade delarna bredvid pojkarnas sängar? Hade han fått hjärnsläpp och tappat kontrollen över sin egen kropp – som en sömngångares impulsiva handlingar eller en drogmissbrukares hallucinogena beteende? Men övervakningskameran i hallen hade inte registrerat några rörelser; demensteorin var befängd. Och mysteriet stannade inte där. Vem låste Arvids sovrumsdörr inifrån? Enligt pojken ihärdiga försvar var den öppen när han gick till sängs.

Ulf reste sig från köksstolen och ställde sig framför fönstret. Den gråa dagen kändes allt dystrare; dagsljuset kämpade för att ta sig igenom tjockan där utanför. Klockan var 13.28 när kontantkortstelefonen burrade och Jakob Sjöbergs namn lyste på displayen.

– Varför ringer du inte via en säker anslutning? frågade Ulf med irritation i rösten.

Tunga andetag trängde genom bakgrundsbruset.

– Har du inte hört vad som har hänt?

Ulf funderade. Hade han missat något?

– Vad menar du?

Jakob gjorde en paus, tog liksom sats.

– Dom har tagit Broberg.

– Vad pratar du om? Vilka då?

– Polisen. Han är häktad, på sannolika skäl misstänkt för grovt vapenbrott, grov narkotikasmuggling och grovt penningtvättsbrott. Alla rubriceringar med den starkare misstankegraden.

Axmyr knöt nävarna. Allt gick emot honom; grundvalarna började skälva under fötterna. Han blundade och tryckte undan paniken.

– Berätta!

– Victor Matsson och Philip Grundström grep honom i lägenheten på Dalslandsgatan igår kväll. Hela insatsstyrkan var där. Rapporten baseras på källor inom Stockholmspolisen, allt är bekräftat.

Ulf drog efter andan.

– Men det är väl bara ett hugskott igen? Bevis saknas och dom släpper honom innan kvällen?

– Nej, läget är värre än så ... dom hittade gömman.

Något small till i Axmyrs huvud. Som om någon drämde till honom med ett slagträ. Det svartnade framför ögonen när känslan av kontroll försvann i en blinkning. Han förstod inte maktspelets nya regler.

– Finns det nån risk att Broberg golar?

Tonläget var dämpat, ett försök att inte avslöja frustrationen. Frågan möttes av tystnad, följt av Jakobs krassa sanning.

– Antingen har han redan gjort det, eller så har polisen lyckats knäcka Securums autentiseringsnycklar. Redan vid gripandet kunde chattarna koppla honom till flera händelser.

– Men ... dom var ju omöjliga att hacka? stammade Axmyr. Samtidigt känns det otänkbart att Broberg skulle ha läckt information inne i lägenheten. Jag fattar ingenting.

– Om dom nu inte hade nån orubblig hållhake och kunde tvinga honom på plats.

Ulf stirrade tomt framför sig, fast i sina egna funderingar.

– Jag kan inte tro det. Det skulle möjligtvis kunna ske efter långa och ingående förhör, men inte under tillslaget. Dom måste ha fått uppgifterna från annat håll.

– Varifrån?

– Vet inte, men jag ska ta reda på sanningen, var så säker.

Jakob suckade i luren, tydligt frustrerad.

– En annan sak bekymrar mig.

– Vadå?

– Inser du vilka följder gripandet kan få, för egen del alltså?

– Vad menar du?

– All kommunikation ligger öppen i Securum.

Ulf tänkte efter. Och så gick det upp för honom hur prekär situationen faktiskt var.

– Vet du exakt vad den består av? Hur mycket kan spåras?

– Det vet nog bara den som har utvecklat systemet.

– Vet vi vem?

– Nej, sånt tenderar att vara väl förborgade hemligheter.
– Men brukar inte technördarna lämna avtryck i källkoden?
– Ibland, sa Jakob. Men i det här fallet är jag tveksam. Ska forska lite, se om nån kompletterande information dyker upp.
– Leder nåt i kommunikationen till mig? undrade Axmyr.
Jakob grymtade, som en ljudlig protest mot det han just hört.
– Ingen vet, det beror på vilken information som har dekrypterats i bakgrunden.

Ulf kände hur vreden bubblade upp.

– Men för i helvete, vet vi ingenting? Vi sitter i knä på utvecklarna och har inte den minsta kontroll. Vi kan förlora allt, då kommer huvuden rulla, bokstavligt talat.

– Jag förstår din frustration, suckade Jakob. Men Securum användes långt innan jag kom med i bilden. Vem bestämde det?

Ulf fnös högljutt, full av förakt.

– Jag ... men efter att Brobergs franska kontakter hade garanterat pålitligheten. Systemet var omöjligt att hacka, det absolut säkraste på marknaden. Vilket är värsta scenariot?

– Vi har alltid använt alias i kommunikationen, men det finns ändå en risk att meddelandena innehåller komprometterande data som röjer personer och platser. Sen vet vi ju inte om GPS-positioner och IP-adresser ligger dekrypterade någonstans.

Axmyr sänkte telefonen och stirrade ut genom fönstret. Han spanade ner mot uppfarten och föreställde sig män i blåsvarta uniformer med automatkarbiner röra sig upp mot villan. Om mobiltelefonens geografiska position låg öppen i Securum, var det bara en tidsfråga innan insatsstyrkan skulle dyka upp.

Ulf satte luren mot örat.

– Det låter illa, vad kan vi vänta oss?

– Du har använt systemet flitigt, risken att polisen gör en razzia i din bostad är överhängande. Men även om kommunikationen kan positioneras till din adress så är det inget bevis. Vem som helst kan ha stått utanför tomtgränsen och använt appen. Men gör dig av med mobilen för säkerhets skull.

Ulf drog efter andan, som för att samla sig.

– Kan du ta reda på mer? Alltså detaljer om själva tillslaget, vilka fakta som kom fram, vad dom vet och inte vet.

– Jag ska ha en ny kontakt med min kille vid fyra, han lovade att forska vidare. Jag hör av mig efter det.

Axmyr försökte tänka klart. Han kämpade för att inte fastna i den negativa spiralen. Problemlösning brukade vara hans starka sida, men nu kom attackerna från alla håll. Vem kunde han egentligen lita på?

– Har du mer att rapportera? Även om aktiviteterna uppe i dina trakter känns marginella just nu vore det trevligt med lite positiv information. Några nya ledtrådar kring hårdvaruplån-boken?

– Inte så mycket, men familjen verkar veta mer än vad dom vill påskina, mycket tyder på det. Jag träffade pappan för ett par dagar sen och lyckades installera en GSM-bugg i köket. Vi får se om inspelningarna ger nån klarhet.

– Bra, hör av dig när du har mer fakta. Och den där gamlingen, hur ter sig utvecklingen där?

– Du menar Harry, journalisten?

– Ja, så hette han väl.

– Den mannen är ett unikum. Jag har ingen aning om vilken risknivå gubben befinner sig på. Han ställde oväntat in ett möte i lördags, men jag är osäker på varför. Det känns skumt.

– Bäst att forska vidare, såna människor ska inte nonchaleras, dom kan ställa till med stor skada. I värsta fall får du sätta hårt mot hårt så att killen fattar vilka han har att göra med.

– Du har rätt. Jag har försökt vara tillmötesgående och rättfram i vår kommunikation, allt för att han ska lita på mig och göra som jag säger. Men nu känns det som om Harry leker med mig. Jag ska boka ett nytt möte, kolla vad han vet, undersöka på djupet. Sen får vi bestämma vad vi ska göra med karln.

När samtalet hade avslutats och alla bevis undanröjts slog sig Axmyr ner framför datorn i arbetsrummet. Nu fanns det inget i huset som riskerade att röja några hemligheter – bara ett par kontantkortstelefoner som på sin höjd skulle väcka några frågor. Men situationen var inte under kontroll. Sambanden blev allt tydligare. Allt hade börjat med den hackade övervakningskameran i källaren, följt av polisrazzian på nyårsafton och tillslaget mot depån i Stallarholmen. Därefter kom de oförklarliga nattliga besöken i bostaden, häktningen av organisationens viktigaste infiltratör och intrånget i deras krypterade kommunikationstjänst, Securum. Allt på bara två veckor. Händelserna pekade på en samordnad och välplanerad attack. Axmyr grimaserade, tog trappan upp till övervåningen och satte sig tungt på Arvids säng. Och så kom den där förbjudna tanken tillbaka – den han hatade mest av allt – att oförklarliga krafter hade tagit kontrollen.

Ulf gnuggade tinningarna och förbannade sig själv. Brevet åkte upp ur fickan, och han stirrade på det andra stycket.

Lägg omedelbart ner alla planerade hämndaktioner mot Victor Matsson och Philip Grundström, samt deras familjer och vänner. Om du inte hörsammar detta kommer Arvid och Adrian att lida för sin pappas skull.

Pojkarnas namn brände som eld. Hur vågade fienderna hota med att skada hans barn? En ren utopi för bara ett halvår sedan. Vad hade hänt med den respekt som namnet Axmyr normalt förknippades med?

En duns hördes nerifrån bottenvåningen. Ulf stoppade ner brevet, gick ut i hallen och lyssnade.

– Pappa, vi är hemma.

Ett leende spred sig över läpparna; med ens förpassades alla bekymmer ner i ett svart hål. Och där skulle de stanna tills tiden var mogen för hämnd.

– Jag är på ovanvåningen, ropade han. Kom upp, så ska ni få höra nåt spännande.

Filmen var perfekt in i minsta detalj: det effektfulla skärpedjupet, de omväxlande kameravinklarna, alla storslagna klippbilder på djupblåa fjordar och böljande dalar. Och som grädde på moset – pedagogiskt presenterad grafik som gjorde budskapet uppenbart. För att inte tala om drönbilderna över Ateerums hissnande vackra bergsstäder, kombinerade med snabba klipp på deras överlägsna teknologi.

Men när Opto tog med Gabriel genom portalen till framtiden förändrades skönheten till ett bedövande mörker. Det stötte in som dolkar i ungdomarnas hjärtan, och atmosfären bytte skepnad. På duken vecklades en dystopisk värld ut – en kaskad av förödelse som grep tag i varje andetag. Sanningen var svår att bära. Men trots befolkningens insikt om den begynnande katastrofen fortsatte eliten att sko sig. Girigheten följde mänskligheten ända in i undergången.

Människan liknade ingen annan art på jorden. De var intelligenta, anpassningsbara och uppfinningsrika – bra på att hantera katastrofer, att hitta lösningar. Men under årtusenden hade de utvecklat en destruktiv genetisk kod som motverkade framstegen inifrån. De offrade hellre livet än att förlora sina samlade tillgångar: ekonomiska, materiella och auktoritära. Trots allas lika värde i den globala ekvationen roffade några åt sig allt av värde, oftast på bekostnad av dem som inget hade.

Många menade att svaren fanns i tekniken, men världens ekonomiska principer byggde på kapitalismen: ekonomisk tillväxt och ständigt ökad konsumtion. Befolkningskurvan planade ut 2060, hamnade någonstans runt 10 miljarder – men ökade igen. Tusen år senare bestod jordens befolkning av 25 miljarder rotlösa människor, som alla suktade efter planetens redan utarmade resurser.

Människan lärde sig manipulera och förlänga stamcellernas liv, ställa tillbaka deras klockor, så att utvecklingen kunde fortsätta. Men det var bara tillgängligt för världens elit. Ekonomin styrde – fattiga människor tvingades dö, medan de rika kunde köpa sig längre liv.

EU började krackelera. Missnöjet över dess öppna gränser ökade, där kriminella kunde röra sig fritt mellan länderna. Det anordnades folkomröstningar, och allt fler bröt sig ur gemenskapen. Flera tidigare öststatsländer tappade sina demokratiska värderingar, och extremhögern tog fart. Kina fick alltmer makt – de lade stater under sig och fördjupade samarbetet med Ryssland. Man tog över ekonomiska marknader och annekterade landområden. Europa trängdes in i ett hörn; den nya maktbalansen blev ett hot mot hela västvärlden.

Någon global vilja att fasa ut kolbaserade bränslen fanns inte. Få stater ville utmana ekonomin och lämna oljan i marken. De som försökte blev överkörda av utvecklingsländer som ansåg sig ha rätt till samma levnadsstandard som alla andra. Den globala temperaturen ökade lavinartat; resultatet blev en kokande planet, där naturkatastrofer kom som på pärlband. Konsumtion, klimatförändringar och befolkningsökning bildade en destruktiv cykel som ledde till ett enormt lidande för alla fattiga. Människor flydde över världen, men möttes av soldater och hänsynslöst våld. Men de rika hittade alltid utvägar.

Cyberattackerna ökade, och hackarna låg hela tiden före myndigheter och säkerhetsföretag. Krigen blev fler, mer omfattande – allt dödligare – både mellan stater och inom länder. De ekonomiska klyftorna växte, och ett armod utan motsvarighet spred sig som kolera över den tredje världens redan sargade befolkning.

Mänsklighetens jakt på nya vapen orsakade pandemier med miljontals döda som följd. Eliten isolerade sig i öliknande grupperingar – en slags inhägnade områden med egen militärmakt. De fattiga levde i kåkstäder, i samhällen präglade av hungersnöd och epidemier. Stormakterna rustade upp och utvecklade allt fler hypersoniska vapen som kunde nå jordens alla hörn på långt mindre än en timme. Mänskligheten levde under ständig skräck för ett kärnvapenkrig.

Religiösa personer förföljdes, eftersom religion ansågs vara upphov till merparten av världens ondska. Glaciärer och inlandsisar smälte. Det uppstod vattenbrist för miljarder människor, med flyktingströmmar och anarki som följd. Länder som tidigare varit vänner började sabotera varandras satelliter med elektromagnetiska pulser. Elektronik förstördes, internet försvann, och världssamfundet backade tillbaka till 60-talet – där den digitala tidsåldern inte hade någon plats.

Efter en timme var filmen slut. I rummet rådde tystnad, förutom ljudet av knappt hörbara snyftningar. Ungdomarna försökte bita ihop, inte visa sin skörhet, men deras förvridna ansikten avslöjade allt. Gabriel stirrade rakt ner och försökte tränga undan hulkningarna i bröstet. Men förgäves – tårarna fick rinna. Budskapet hade varit detsamma, men att uppleva förödelsen i sällskap med sina vänner, nere på jorden, i det lilla kontoret i Järpen, var något annat. Det kändes närmare, starkare, verkligare – som om de utsatta lidande intensifierades av gruppens homogena dynamik. De var trots allt bara människor.

Efter en kvarts bensträckning, utan att någon egentligen hade kommenterat filmens innehåll, satte sig vännerna runt konferensbordet för att sammanfatta sina intryck.

– Är vi verkligen så gement urusla? gnällde Agnes och lät blicken vandra. Jag menar ... det finns ju så mycket fint i världen, saker som är fantastiska: naturen, kärleken, vänskapen, empatin.

Gabriel bet ihop och försökte dölja sina känslor.

– Jag håller med, i alla fall om man tittar runt omkring sig, på den närmaste omgivningen. Men om man lyfter blicken och försöker se helheten, då är det inte så fridfullt längre.

– Filmen berättade inte om vår tid, sa Fredrik. Händelserna ligger långt fram, kanske flera tusen år.

– Men vi ser oroande tecken, sa Gabriel. Vi förstår framtiden.

Lines ögon var fortfarande röda. Hon satte armbågarna framför sig och torkade kinden med tröjarmen.

– Vad händer nu? frågade hon med tunn röst. Vi ska alltså samla underlag för att avgöra mänsklighetens öde. Det låter hopplöst. Hur lång tid har vi på oss?

– Vet inte, sa Gabriel. Några tidsperspektiv nämndes aldrig, bara att vi en dag ska sättas på prov, nåt dom kallade avgörandets tid. En slags redovisning av projektets status. Men just nu ska vi bara fortsätta på den inslagna vägen.

– Vilken då?

– Vi ska i första hand utföra två konkreta uppdrag, med målsättning att samla information så att beslutet blir lättare. Vi ska fortsätta fokusera på Ulf Axmyr och hans kriminella nätverk, och vi ska sätta press på oligarken Mikhail Kozlov för att bedöma om brottsmyndigheten är kapabla till förändring – eller om girighet och maktlystenhet sätter stopp för alla försök. Utöver detta bestämmer vi själva hur tiden ska användas, exempelvis genom att utmana en korrupt världsledare.

Ett par rynkor dök upp i Lines panna.

– Men kommer inte polisen gripa Axmyr nu när den krypterade trafiken ligger öppen på Brobergs telefon?

– Risken finns, men jag har skickat en uppmaning till Victor Mattsson att ligga lågt till onsdag kväll. Jag tänker besöka honom efter skolan och förklara varför det är så viktigt att radera all information som kopplar Axmyr till Broberg. Om vi ska fortsätta pressa honom får sambandet inte bli officiellt.

– Men hur kommer Victor reagera när du dyker upp igen? Han kanske spärrar in dig för gott.

Gabriel drog ihop munnen till en tunn linje.

– Jag tror inte att vi behöver bekymra oss. Enligt våra ledsagare på Ateerum ska Matsson bli vår vuxne bundsförvant – ett faktum som följer den givna planen, ristat i sten. Victor har tydligen rätt personlighet och är öppen för det översinnliga.

Agnes vred huvudet något åt sidan.

– Blir det fler besök på Ateerum? frågade hon.

Gabriel drog på munnen, ett försiktigt leende.

– Vi blir kallade allteftersom. För avstämning, nya uppdrag och expanderade förmågor. Om jag nu ska citera Aris.

– Expanderade förmågor? undrade Agnes. Vad menas med det?

– Ingen aning, hon uttryckte sig så. Men det skulle tydligen vara bra för uppdragets genomförande.

Line lutade huvudet bakåt en aning, ögonen glittrade.

– Du sa att vi skulle bli kallade, var det en felsägning eller undanhåller du nåt?

Gabriel höjde hakan, blicken fast och självsäker.

– Faktiskt, en viktig sak hänger fortfarande i luften, men innan jag berättar måste några saker ordnas upp. Orkar ni vänta några dagar?

Fredrik fnyste irriterat, som om orden inte räckte till.

– Har vi nåt val?

Line fick ett belåtet uttryck i ansiktet, som om hon hade på känn att det handlade om henne.

– Självklart väntar vi, sa hon. Det låter spännande.

Lars jämrade sig lågt, ett ljud av trötthet och uppgivenhet.

– Jag är kaffesugen. Vi kan väl ta en fika innan vi fortsätter. Jag måste få tänka på annat en stund.

Belättna suckar hördes i lokalen. Stolarna drogs ut, och med ens handlade kallpratet om ditten och datten. Inte ett ord yppades om mänsklighetens undergång eller främmande planeter. Men mitt i uppsluppenheten hände något i deras processer. Koder formulerades, ekvationer beräknades, logiska samband kalkylerades. Allt sparades i den främre delen av storhjärnan, under själva hjärnbarken – den del av människans övre nervsystem som fortfarande gäckar vetenskapen.